

Eseu despre Hanu - Ancutei de Mihail Sadoveanu

Capodopera a naratiunii romanesti, a fost tiparita in 1928 si deschide seria marilor opere sadoveniene. Este alcatuita din noua povestiri, fiind cea mai stralucita creatie lirico-epica a lui Mihail Sadoveanu. Aceste povestiri sunt relatate intr-un singur loc, la Hanul Ancutei, de catre taranii moldoveni ce poposeau aici pentru odihna si petrecere, istorisind, in jurul focului, intamplari la care au participat sau pe care le-au auzit de la altii.

Valoarea incontestabila a acestei creatii sadoveniene consta in frumusetea deosebita a limbii si vraja stilistica, observatia realista patrunzatoare in surprinderea destinului omenesc, canoarea romantica in dezvaluirea sentimentelor si tainelor sufletesti, cadrul de legenda si atmosfera poetica in care se petrec faptele povestite. De aceea, George Calinescu a asemanat (Hanu- Ancutei) cu (Decameronul) lui Giovanni Boccaccio, avand ca argument teme diverse ale povestirilor, precum si faptul ca fiecare dintre ele are un alt povestitor si toate se desfasoara intr-un singur loc.

Subiectul povestirilor

(Iapa lui Voda) este o snoava, avand inceputul de basm, intamplari petrecandu-se (intr-o indepartata vreme, demult), cand oamenii au vazut (un balaur negru in nouri) si niste pasari mari care vesteau razboi si belsug la vita de vie. Oamenii din tara-de-Jos au facut atata vin ca nu mai aveau unde sa puna mustul si-au pornit sa duca vin spre munte.

Comisul Ionita venise la han, calare pe un (cal pintenog de trei picioare), care era calul din poveste inainte de a manca tipsia cu jar.

intamplarea povestita are legatura cu iapa din care se tragea acest cal si care se petrecuse pe vremea lui Mihai Voda Sturza si-l are ca protagonist pe comisul Ionita atunci cand era tanar si cand hangita era (cealalta Ancuta, mama acesteia). Dupa ce se odihnise la han, comisul Ionita ureaza sanatate unui boier care tocmai se oprise la han si care-l intreba de unde este si incotro se duce. Ionita ii relateaza ca este razes din Draganesti, de langa Suceava si avea de gand sa mearga la Voda, ca sa-i rezolve un proces pe care-l avea de multi ani cu un (corb mare boieresc), pentru pamantul mostenit din mosi- stramosi. Comisul Ionita ducea cu el toate documentele doveditoare, iar daca nici Voda nu-i va face dreptate, "atunci sa poftasca maria sa sa-i pupe iapa nu departe de coada !). Ajuns la Curtea Domneasca, Ionita constata ca ca boierul cu care vorbise la han era insusi Voda. Acesta ii face dreptate si-l intraba ce s-ar fi intamplat daca nu i-ar fi rezolvat necazul. Ionita ii raspunde razand : (Eu vorba nu mi-o iau inapoi. Iapa-i peste drum !) De aceea, spune el acum, toti trebuie sa se uite la calul sau cel roib, ca la un lucru rar, pentru ca el se trage din iapa lui Voda.

(HARALAMBIE) este povestita de calugarul Gherman, care coborase pentru prima oara de la schitul de munte si se ducea la Iasi. Toti se uita cu uimire cum s-a ridicat (parintele Gherman din barba sa), ca si cand pana atunci statura intr-un caier urias, iar imaginea a fost impresionanta prin

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

reliefarea extraordinara de sugestiva a personajului. El se nascuse in satul Bozieni si nu-si cunoscuse tatal, fusese crescut doar de mama lui, iar cand aceasta murise, a fost trimis la Manastirea Duraului ca (sa rascumpar pacate trecute).

Gherman se ducea acum la biserica Sf. Haralambie din Iasi, ca sa se roage pentru iertarea pacatelor parintilor.

Haralambie fusese (un arnaut domnesc) care se facuse haiduc si (multi boieri si negustori si norod) avusera de suferit din cauza cruzimilor lui. Voda Ipsilant a dat porunca sa fie prinsi vrajmasii, dar mereu biruia Haralambie, care se (tragea pe poteci si prin munti) numai de el stiute. Atunci, Domnitorul a luat hotararea sa-l trimita pe Gheorghie leondari, fratele haiducului, care era tufecci-basa, (om cinstit si viteaz), singurul care putea sa-l prinda, pentru ca ii cunostea obiceiurile si salasarile. Dupa o haituire de opt zile, Haralambie s-a refugiat acasa la Gherman, care era copil si-l cunostea, pentru ca venea deseori pe la el si-l mangaia pe crestet. Abia acum isi da seama copilul ca acesta era tatal lui. Casa era inconjurata de oamenii lui Voda, condusi de Gheorghie, care, dupa ce si-a somat fratele sa se dea prins, (l-a pacalit cu hamgerul si l-a doborat).

Gheorghie s-a infatisat la Divan si a pus capul fratelui sau (pe naframa rosa, la picioarele lui Voda), apoi a cerut sa fie eliberat din armata domneasca si lasat sa se retraga pe (pamanturile lui). Apoi, (pentru durerea si ispasirea sa si pentru iertarea sufletului cel ratacit), a construit o biserica in Iasi, cu hramul Sfantului Haralambie, la care se ducea calugarul Gherman sa se inchine pentru iertarea pacatelor parintilor sai.

Dupa ce isi revine din tulburarea produsa de istorisirea monahului, comisul Ionita le spune oaspetilor ca o sa le povesteasca ceva (cu mult mai minunat si mai infricosator).

(BALAURUL) este povestita de mos Leonte, care vazuse balaurul atunci cand era flacau (trecut de douazeci de ani), pe cand invata de la tatal sau mestesugul de (zodier si vraci).

Traise pe vremuri, in satul Tupilati, (un boier mare si fudul), pe nume Nastasa Bolomir, care avea (o barba mare cat o coada de paun). El fusese insurat prima oara cu fata unui boier, care neputand indura (maniile si asprimile lui), s-a intors plangand la parintii sai. A doua nevasta era vaduva unui grec, Negrupunte, femeie frumoasa si bogata, care a murit dupa doi ani, cand devenise (galbana si ovilita). Desi toate femeile fugeau de boier, caruia i se dusesese vestea ca-i mureau nevestele, Nastasa Bolomir s-a insurat prin surprinderea tuturor, cu (o copila ca de saptesprezece ani), care (radea parca era soarele) si pe care o adusese de la Iasi. Cucoana Irinuta nu se ofilea, ba, dimpotriva, era imbujorata si vesela, iar boierul era din ce in ce mai posac si-i facea toate poftele.

intr-o zi boierul veni la tatal lui mos Leonte ca sa-i destainuiasca rusinoasa comportare a sotiei sale, care-l insela cu Alexandrel Vuza, fiul vornicului si sa-l roage sa-i citeasca in zodii. Temandu-se pentru ce ar putea pati femeia zodierul ii spune boierului ca toate cele aflate de el sunt vorbe

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

mincinoase, ca Irinuta avea sa se intoarca la Roman, asa cum ii promisese.

Zodierul se duce apoi in graba mare la hanul celeilalte Ancute si-i spune ca boierul isi banuieste nevasta si ca el se teme pentru ce o sa pateasca Irinuta la intoarcere. Hotarat sa o astepte la han pentru a o preveni, tatal lui mos Leonte opri trasura in care era cucoana Irinuta insotita de tanarul si frumosul Alexandrel si le spune de primejdie.

Tocmai atunci, intr-un nor de pulbere, vine ca vantul boierul cu slujitorii dupa el si porunceste ca zodierul sa fie jupuit de piele pentru necredinta, iar Irinuta si Alexandrel sa fie legati de rotile carutei si sa fie dusi (numa-ntr.o goana la lesi, pana-n ogada la sfanta Mitropolie !). Cuconita a sarit inasa, (sprintena, subtire si manioasa ca o vipera) si l-a infruntat cu ura pe barbatul ei, iar copilului Leonte i s-a parut ca-i crescuse ghiare la maini si cornite in par. Dintr-o data cerul s-a miscat rotindu-se, un muget ingrozitor a umplut vaile si totsi cei de fata au vazut "balaurul venind in vartej rasucit, cu mare iuteala", luandu-l pe boier si amestecadu-i (barba cu vartejul), arucandu-l aproape mort intr-o rapa. De aici i s-a tras boieruli Bolomir moartea , iar de Irinuta, (dracursorul cel balan), nu s-a mai auzit nimic si nimeni n-a mai vazut-o vreodata.

(Fantana dintre plopi) este o idila. in lumina (soarelui auriu) care stralucea intr-o (liniste ca din veacuri), oaspetii de la hanul Ancutei zaresc pe drum un calaret care, nu peste mult timp, poposi si el la han.Comisul Ionita il intampina cu bucurie, recunoscand in drumetul singuratic pe Neculai Isac, capitan de mazali. Ancuta o auzise pe mama ei vorbind despre acest capitan, pe care (erau sa-l omoare niste tigani), o (poveste infricosata) pe care nu o mai tinea minte. Ancuta ii aduce oaspetelui (un cofaiel plin) si o (ulcica noua), lautarii venisera mai aproape, (sunand din strune), iar comisul Ionita il invita (sa cinstim domnia ta o ulcica de vin nou) si-l roaga sa le povesteasca (intamplarea de demult). Neculai Isac accepta sa bea vinul, care este bun in tovarasie, numai (dragostea cere singuratate).

Capitanul Isac isi incepe povestea petrecuta in tinerete, cu douazeci si cinci de ani inainte, cand ii placea sa cutreiere Moldova, spre disperarea mamei sale, care dadea leturghii la biserica pentru ca el sa se linisteasca pe drumuri si sa se insoare.

intr-o toamna, tot pe vremea celeilalte Ancute, pe can ducea antale cu vinuri la Suceava. Poposise la un han si era (bezmetic si singur ca un cuc) pentru ca il parasise iubita. intr-o sambata, (pe la toaca), Neculai mergea ingandurat pe drumul spre Suceava, cand pe malul unei garle vede o (liota de tigani), care, incercand sa prinda peste, racneau si topaiiau (ca niste diavoli). Tanarul vede (o fetiscana de optsprezece ani), cu o fusta rosie, care il tulbura peste masura, (parca-as fi inghitit o bautura tare). tigancusa, Marga este certata de un tiganmai batran, pentru ca fata se uita tinta la boier si nu se cadea o astfel de obraznicie. Neculai le arunca fiecaruia cate un banut de argint si o porni spre han.

A doua zi, Neculai o intalneste pe Marga la (fantana dintre plopi), care-l astepta sa-i multumeasca pentru banutul de argint, pa cre-si cumparase niste ciubotele, apoi fata (se mistui undeva, pe sub zidurile hanului). Neculai si-a continuat drumul spre Pascani, urmat de cainele lui credincios, Lupei, dar gandurile ii erau la frumoasa tigancu, (nu v-as putea spune ce-am grait cu oamenii pe

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

unde am trecut, nici ce-am vazut ; caci aveam in minte chipuri si vedenii care ma duceau ca-n zbor aiurea).

Dupa ce si-a terminat treburile, in miez de noapte a pornit (intr-o intinsoare, cu suiet de vant in urechi) si in goana calului s-a indreptat spre hanul Ancutei. Dar ocoleste hanul si se duse direct (la fantana cu patru plopi), unde o gaseste, asteptandu-l, pe frumoasa tiganca. Neculai promite fetei ca ii va aduce de la Pascani (o scurteica de vulpe), iar ea ii spune ca o sa-l astepte cu nerabdare (s-am sa mor lana fantana daca nu vii !).

intors de la Pascani, Neculai vind bine antale de vin, cumpara (o blanita cu gasa de postav ros), cu gandul la placerea pe care o vedea in ochii tigancusei si se intoarce, cu chimirul plin spre hanul Ancutei, cu intentia de a se opri mai intai la fantana. Marga il asteapta in intuneric si, cand el o ajuta sa imbrace scurteica, fata ii destainuie ca unchiul Hasanache o pusese sa il atraga in locul acela pustiu, pentru ca el, impreuna cu cei doi frati mai mici, sa-i fure calul si banii pe care-i avea asupra lui. Ea se teme ca va fi injunghiata daca ei isi vor da seama ca i-a tradat. Cu glasul incarcat de groaza, Marga il indeamna sa fuga, dandu-si seama ca tiganii o auzisera ca-l prevenise. Neculai se arunca pe cal, cainele se lupta in tufe cu ceva, dar tanarul o luase la goana. in urma lui , siganii urlau ca niste (diavoli negri) si, la un moment dat, il ajunsera si aruncara cu prajini in el. Tanarul cazu de pe cal si, simtind (o lovitura de fier ascutit la coada ochiului drept), incepu sa traga cu pistolul, nimerindu-l pe un tigan intre ochi, in timp ce Lupei (rupea pe celalalt). Ochiul drept ii era plin de sange, dar cu ochiul teafar zari lumina hanului si incepu sa strige cu disperare, (cu-n glas schimbat de tulburare si de durere). Cei aflati in han ies cu faclii si o pornesc cu totii inapoi, spre fantana unde se intalnise Neculai cu Marga. Pe colacul fantanii, (lucea sange proaspat), semn ca tiganii omorasera fata pentru ca-i tradase si o aruncasera in fantana. Din ochiul lui Neculai Isac, sangele (se prelingea prin mustati si-mi intra in gura. si parca gustam din sangele imprastiat pe colacul fantanii).

Ascultatorii acestei istorisiri groaznice ramasesera (tacuti si mahniti), fantana nu mai exista, se distrusese (ca toate ale lumii). Capitanul Neculai (sta impovarat in locul lui, neclintit si cu capul plecat), iar ochiul (cel viu, mare si neguros, privea tinta in jos in neagra fantana a trecutului). Abia pe inserat, cand s-a aprins din nou focul, capitanul Isac a prins pe Ancuta de mana si a cerut pentru totii oaspetii (vin vechi in oale noua).

(Cealalta Ancuta) este personajul principal in aceasta povestire de aventuri, petrecuta in "vremea veche" si este relatata de Ienache coropcarul, un negustor ambulant care isi prta marfa tocmai in varful muntelui, ca numai oamenii de acolo "n-au vazut inca targurile". Pe cand se afla la targ la Iasi il intalneste pe arnautul Costea Caruntul care ducea legat un "razas nebun si nemernic pe nume Todirita Catana", care urma sa fie inchis in turnul Goliei asteptand condamnarea la moarte. Plecand de la Iasi, dupa ce trece de Targul Frumos, coropcarul il intalneste pe Toderita Catana scapat din mainile jandarmilor.

La hanul Ancutei se organizeaza prinderea lui Catana banuindu-se ca aici va veni.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Ienache declara ca-l cunoaste pe Catana si ca acesta o apucase cu "mare spaima spre Timisesti". Ancuta spune ca omul intentiona sa o rapeasca pe duduca Varvara si este insotit si ajutat de si de alti raufacatori bezmetici. Atunci Costea planuieste prinderea lui Catana la Timisesti, langa podul plutitor spre Agapia. Acolo mos Bara "cu plete-n ochi si surd" le spune ca podul plutitor nu suporta atata greutate deoarece apele Moldovei se umflaseră peste masura. La sugestia Ancutei, Costea si Varvara hotarasc sa treaca primii raul, ceilalti urmand sa-l treaca cu urmatorul transport. Ajunsi pe celalalt mal cu podul plutitor, nu se auzea nici un zgomot, nu se simtea nici o miscare. Nelinistiti oamenii au inceput sa strige, "dar nimeni n-a inteles ce-a fost si ce s-a intamplat". In zori gospodarii din Tupilati au gasit pe mosneag legat, iat pe Costea Caruntu "strans cu funii pana la sange, cu calus de rasina in gura". Cand l-au eliberat, jupanul era turbat de furie si "atat de prapadit, incat a trebuit sa-l culce oamenii lui in caruta, ca sa-l poata duce inapoi la agie"

Ienache banuieste ca Ancuta facuse vraji, deoarece in linistea noptii si la lumina lunii, ea parea ca aude ce se intampla pe malul celalalt. Nimeni n-a putut sa afle ce fusese in noaptea aceea, jupanul Costea n-a povestit nimanui, dar Ancuta reusise sa scape cu duduca Varvara in tara ungureasca.

"Judet al Sarmanilor", o adevarata legenda, este a sasea povestire din volum. Constantin Motoc, un cioban "matahalos" de prin partile Raraului, se ducea intr-un sat de pe malul Siretului ca sa vada daca mai traieste sora lui, pe care n-o mai vazuse din tinerețe. Poposind la hanul Ancutei, el isi aminteste de un prieten bun, care-i spusese ca, daca ajunge aici, sa bea in cinstea lui atatea oale de vin pana cand "oi vedea tulbure", ca sa nu poata spune nimanui intamplarile patite de el in aceste locuri.

Prietenul "acesta al meu" traia in satul Fierbinti, unde stapanea Raducan Chioru, un boier bogat, dar "statut si vioi" care atunci cand avea placere chema la el cate o muiere din sat. Afland de la oamenii ca boierul o poftise pe Ilinca, nevasta lui, si ca acesta se intorsese acasa cu un "testemel nou, ros ca focul", a simtit "ca-i creste pe spinare par de caine turbat". Manios pe masura, prietenul se repede acasa si incepe sa o bata pe Ilinca, dar aceasta neaga cu inversunare ca ar fi fost undeva, nestiind despre ce poate fi vorba.

Dupa ce pleaca barbatul la treburi, muierea isi pune testemelu rosu, iese prin fundul gradinii si se duce direct la curtea boiereasca. Barbatul se duse si el sa descarce sacii in hambare, apoi venise la curte ca sa fie scris in catastif de catre gramatic. Dar in cerdac iese boierul care-l intreaba ce are cu muierea de o bate si o asupreste si apoi "i-a fulgerat cu palma peste gura". Barbatul o vede pe Ilinca la fereastra conacului, dar in clipa aceea boierul il loveste cu harapnicul peste tot corpul. Cand scapa de boier, plin de sange, "haidaii curtii" l-au batut cu pumnii, iar omul a "bolit trei zile, muscand scandura laltii"

Dupa ce a scapat cu chiu cu vai din toate acestea, a fugit in munti catre Rarau si s-a angajat ca slujba la niste ciobani, pana cand a prins si el mestesugul si "a avut el mioare si berbeci".

intr-o seara de primavara, dupa ce a stat la un pahar de vin cu vestitul haiduc Vasile cel Mare, acesta il incurajeaza pe Motoc sa faca dreptate in privinta boierului si a Ilincai. si astfel au plecat amandoi la drum pana in satul Fierbinti.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Ajungi aici chiar in ziua inaltarii, tocmai ieseau oamenii din biserica, iar intre ei era si Raducan Chioru.

Dupa un mic scandal din fata Bisericii, ciobanul "statu iarasi inchis in mahnire ca mai nainte, fara bucurie si fara lumina, ca-n negurile muntelui".

"Negustor Lipsca" este un reportaj si a saptea povestire din volumul "Hanu Ancutei".

intr-o seara, sosesc la han, cu larma mare, niste oameni imbracati in alb si carute cu coviltir, din care "un barbat barbos" se indrepta catre Ancuta cu urari de bun gasit. Hangita il recunoaste pe negustorul Damian Cristisor. El venea cu marfa de la Lipsca si se indrepta spre Iasi.

Damian Cristisor incepe sa povesteasca despre cele vazute de el in calatoriile pe alte meleaguri, pentru ca fusese la Liov, iar acum un an plecase la Lipsca. Negustorul le povesteste apoi cum arata un tren, cum arata casele nemtilor, portul strainilor si multe altele.

O alta minunatie este ca in toate targurile si satele sunt scoli si profesori, toata lumea invata carte, si baieti si fete. Auzind acestea, oaspetii Ancutei inchina cu veselie pentru asa "randuiala", care trebuie neaparat sa ramana numai la dansii, bucurandu-se ca acest obicei nu venise si pe la ei. Negustorul le povesteste, apoi, cum un morar s-a judecat "pentru-un petic de mosioara" cu insusi imparatul, dar judecatorul i-a dat dreptate mororului, deoarece acolo stapaneste legea.

Damian nu a patit nimic cat timp a umblat pe drumurile nemtesti, calatorind apoi cu trenul, pana cand a ajuns la Suceava, unde a pus marfa in carute. Intrand in tara Moldovei vamesii l-au intrebat daca nu le-a adus cate-un dar de la "ticalosii aceia de nemti", asa ca negustorul le-a dat cate-un fular lung. In lunca Moldovei l-a oprit un calaret cerandu-i banii pe care ii are asupra lui, dar pentru ca nu vanduse inca marfa, ii daduse un baider, spre multumirea hotului. Oprind carele sa poposeasca si sa manance oamenii si animalele, vine la el supraveghetorul acelor locuri si-i ceru actele oficiale care-i permiteau sa faca negot cu marfa care o avea. Damian avea toate actele necesare, dar ca sa fie lasat in pace i-a daruit omului un "baider ros de lana", dar cand va ajunge la Iasi, negustorul va trebui sa mai faca o dare catre maica Paraschiva si Parintele Mardare, apoi sa dea ceva nasului sau, dupa care isi va putea vedea de drumul sau.

in veselia generala, Ancuta aduce "placinte cu poalele-n brau", iar negustorul ii prinde hangitei "o zgardarita de margele" si o saruta pe amandoi obrazii.

"Orb Sarac" este o specie aparte, o portretizare prin naratiune. Dinspre carele negustorului lipsca vin la han o baba si un mosneag. Ea pasea inainte, iar mosneagul din urma ei era orb, femeia tragandu-l dupa dansa.

Comisul Ionita se lauda din nou ca va spune o povestire mai frumoasa decat tot ce-au auzit, iar orbul se invoieste ca va canta din cimpoi, ca sa mearga vinul mai bine. Orbul le canta din gura si acompaniindu-se cu cimpoiul, balada Miorita, impresionand pana la lacrimi intreaga adunare din han. Atunci batranul le povesteste de ce a cantat tocmai aceasta balada. Ramanand de mic copil

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

fara vedere, a plecat din sat si s-a asezat pe langa niste ciobani care l-au invatat acest cantec, punandu-l sa jure ca nu-l va uita niciodata. Dupa ce s-a despartit de ciobani, orbul s-a insotit de Ierofei, un calic batran. Au umblat prin toata lumea si nimeni nu -i-au intrebat nimic.

Ajungi in "targul cel mare al Chiului" cei doi au trait bine, si-au deprins atunci si alte cantece de jale. Dupa ce a murit Ierofei, orbul s-a inhaitat cu altii cu care a strabatut lumea intreaga.

Ducandu-se in satul natal, afla ca nu mai traia nimeni din familia lui. Atunci el a auzit de hanul Ancutei, unde venise cu multi ani in urma, iar acum e bucuros sa poposeasca din nou aici.

Orbul se ducea si el "la moastele sfintei Paraschiva de la Trei- Sfetite" pentru ca atunci cand era copil auzise de la un strabunic despre o minune a sfintei.

Era in vremea lui Duca-Voda, care domnea asupra tarii Moldovei, avand o mare lacomie pentru aur si argint si punand biruri mari asupra moldovenilor. Slujitorii domnului umblau calare prin sate si luau bani. intr-o zi nemaiputand indura oprimarea niste necajiti s-au dus la moastele sfintei si l-au parat pe Duca-Voda.

Ca urmare, in ziua de 14 octombrie s-a pornit viscol mare si pana a doua zi s-a asternut zapada mare. Demonul adus de vant a batut in geam la curtea domneasca si i-a spus lui Duca-Voda ca venise vremea socotelilor. Speriat de moarte, Voda a strans ce a putut si a fugit dar a fost prins de niste lesi care l-au pradat de beni.

Cumparand cu ultimii bani o sanie si o iapa, Voda ajunse la acest han, dar a fost alungat de acolo si pana la urma Voda si-a gasit sfarsitul in niste locuri pustii.

Ancuta se repede la orb, recunoscand in unchesul pribeag pe "unul Constandin", despre care ii povestise mama ei, ii saruta mana si ii da sa manance.

"Istorisirea Zahariei Fantanarul" incheie volumul de povestiri "Hanu Ancutei". Lelita Salomia se arata nemultumita de povestirea orbului, considerand ca la han sunt oameni mult mai vrednici care stiu a istorisi intamplari mult mai interesante. Ea spune ca mos Zaharia fantanarul, traise in tinerele o intamplare extraordinara si ca ar trebui povestita.

Cand era flacau, Zaharia fusese chemat la curte de boierul Dimachi Marza din Pastraveni, ca sa gaseasca ca sa gaseasca cel mai bun loc pentru a sapa o fantana. Zaharia avea si acum la el o cumpana din lemn pe care o mostenise. Cu aceasta cumpana a reusit el gaseasca loc in poiana unde sa faca fantana.

Lita Salomia povesteste in continuare, ca la vanatoarea domneasca, Zaharia trebuia sa-l intampine pe Voda cu apa rece.

A doua zi Zaharia s-a dus la fantana sa-l intampine pe Voda si o gaseste acolo pe copila cuconului Dimachi, care plangea. Ea ii destainuie fantanarului ca nu poate trai fara Ilies Ursachi si ca se va arunca in fantana, iar atunci cand va veni Voda, Zaharia sa-i spuna ca fata boierului s-a aruncat in fantana. Fata trimisese vorba lui Ilies sa vina aici, ca sa petreaca acest ultim ceas. Zaharia o sfatuieste sa mearga impreuna cu iubitul in "coliba de frunzar", iar apoi sa vina Voda sa-i

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

binecuvanteze.

intre timp, Voda aflase de la un slujitor de ce plangea copila, asa ca dupa ce bau paharul cu apa, in loc sa intre in coliba, chema la el pe boier si-i porunci s-o aduca pe fiica lui la masa. Cuconul Dimachi era foarte incurcat, pentru ca aflase ca fata lui fugise din casa parinteasca si avea de gand sa-si faca seama. Atunci, curajos, Zaharia scoate cumpana din chimir, prefacandu-se ca ea ii arata calea de a gasi fata, deschise usa colibei si Voda vazu "pe tinerii ingenuchiati cu capetele plecate. Cu totii s-au mirat de intelepciunea cumpenei. Pe urma, Voda si Doamna au cununat pe cei doi tineri si a fost o nunta mare cu veselie si s-au impacat cu totii.

Comisul Ionita de la Draganesti apreciaza povestirea lui Zaharia,insa e convins ca altii stiu istorisiri "si mai frumoase si mai inrteresante".

"Eroii nu povestesc spre a-si usura sufletul, ori spre a reda viata; ci pentru a se sustrage vietii si mortii" (Nicolae Manolescu-"Imaginarul sadovenian").